

[elämäni helvetissä](#)

Pappani kuoli parivuotta sitten, en itkenyt kenenkään nähden. jätin asian käsittelemättä ja lopulta se purkaantui viime keväänä, etäkouluaikoina, tuntui kuin olisin ollut ihan yksin, niin kuin kukaan ei olisi välittänyt minusta. Löysin ystävän jolle kerroin ongelmistani sen avulla selvisin kesän loppuun asti, mutta kun loma loppui jouduin takaisin pohjalle, millään ei ollut mitään väliä. Olin aina surullinen ja väsynyt, aloin vihaamaan omaa naamaani ja kehoani. aloin punnita itseäni joka päivä. Löin itseäni poskeen jos en ollut tarpeeksi laiha tai olin epäonnistunut. Jokainen viikko tuntui pakotukselta. joka päivä odotin vain milloin pääsen nukkumaan ja joka viikko odotin vain milloin viikko olisi ohi.

Muistan sanoneeni yhdelle kavereistani puutyötunnilla, että millon tää helvetti loppuu, en jaksakaan enää kauaa, odotan vaan sitä kunnes vihdoinkin kuolen. hän vain katsoi minua ja oli hiljaa. se oli hiljainen avun pyyntö. kirjoitin jokaisen vähän loukkaavankin kommentin ylös puhelimeni etusivulle, joka ikinen kerta, luin niitä porskahdin itkuun. itkin joka päivä. Koulussa en ollut syönyt mitään, makasin vain ulkovaatteet päällä eteisen lattialla. Tuli uusivuosi jolloin sain ensimmäisen paniikkikohtauksen, kun isäni nosti minut lattialta. Pari päivää Uudenvuoden jälkeen näin tiktokissa videon, joka oli tuttavani kaverin, tiktokissa oli videoita ja kuvia hänen viime vuodestaan. Sinä päivänä tajusin, että miksi minun elämäni ei ole tuollaista. Sen jälkeen kerroin kaiken terveystarkastuksessa terkkarille ja hain tukea psykologilta. Kaikki järjestyy kunhan tajuaa, että on vain yksielämä ja se kannattaa käyttää elämiseen.